

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Maj 2018

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC!

Svet osvajamo z besedami, ne z izdrtim mečem.
(georgijski pregovor)

Drage bralke in bralci,

60 generacij učencev je v 60-ih letih obstoja naše šole zapisalo že veliko besed, s katerimi so v obliki proze ali poezije izražali svoje misli, veselje, zaljubljenost, strahove, opisovali svoje družinske člane in hišne ljubljence, dali prosto pot svoji domišljiji. ...

8. februarja 1960 je izšlo prvo šolsko literarno glasilo Nagelj. Še danes ga je zanimivo vzeti v roke in prebrati pesmi in druge prispevke, ki so odražali tedanji čas. Prepričana sem, da bo enako čez 50, 60 let, ko bodo z zanimanjem prebirali zapise, ki so nastali tudi v letošnjem šolskem letu, posebej slavnostnem zaradi okroglega jubileja, ki ga praznujemo. Zato je letošnja številka šolskega literarnega glasila posvečena praznovanju okrogle obletnice.

Otroke želimo navajati na ustvarjalnost, na sposobnost uporabe ustreznih besed v ustreznem

trenutku, saj vemo, da ima beseda (izrečena, še bolj pa zapisana) veliko moč. Lahko opiše, pojasni, prizadene, razveseli, vpliva na odločitve tistih, ki jo slišijo ali preberejo.

Želim vam obilo prijetnega branja, vsem mladim literarnim in likovnim ustvarjalcem pa čestitam za njihove stvaritve. Zahvaljujem se glavnemu uredniku, dr. Davidu Bedraču, likovni urednici Editi Čelofigi ter oblikovalcu glasila, Mateju Sužniku, ki so tudi letos poskrbeli, da je ustvarjeno zagledalo luč sveta v tiskani obliki.

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica

Blaž Pišek, 7. a

LETOS JE ENO TAKO JUBILEJNO LETO ...

Šola, ki sem jo nekoč obiskoval, je dopolnila šestdeset let, kar za neko institucijo niti ni tako zelo veliko. Pravzaprav tudi za človeško življenje še ni tako zelo dolga doba; a ko se ozremo po vseh izjemnih številkah – koliko učencev je obiskovalo to šolo, kaj vse so dosegli v času, ko so bili njeni učenci, kam jih je vodila nadaljnja življenjska pot, kje, po vsem svetu, so »razsutí« s svojim znanjem, katerega začetki segajo prav za zidove naše šole, potem lahko ugotovimo, da je bilo življenje OŠ Ljudski vrt Ptuj doslej zelo uspešno.

Če bi jo počlovečili, bi lahko dejali, da je njena kariera zelo uspešna in da je en tak multitalent. Skorajda ga ni področja, na katerem se ne bi njeni učenci od nekoč do danes dokazali: šport, kultura, ekologija, naravoslovje, tekmovanja iz znanja vseh vrst, natečaji, tabori, prireditve, likovno in glasbeno področje, tehnika ...

Ena od njenih kariernih odlik so gotovo tudi šolska glasila, ki imajo bogato zgodovino in tradicijo. Zdaj imamo na šoli že vrsto let kar dve osrednji glasili; Lokvanj, ki se ukvarja z vsakdanjim šolskim življenjem in nas obvešča o vsem mogočem, in Čar besede moje, ki prinaša pesmi, zgodbe, dramske utrinke, skratka literarno (ob tem pa seveda še likovno) ustvarjanje naših učencev.

Letošnja številka je tako po svoje še posebej svečana. Kot darilo za 60. rojstni dan. In prepričan sem, da se je naša šola, potem ko je ugledala to glasilo, vnovič razveselila, da je na široko razprla oči na svojem rumenem obrazu in se popraskala po vsej modrosti in modrini, kar je premoreta njena fasada in duša.

Kajti za vsako »fasado« se skriva zgodba ... Duša. Vsak otrok, ki je kdajkoli potoval skozi čas in prostor te šole, je ena taka ZGODBA. Nadvse vesel in ponosen sem, da sem po vseh letih urednikovanja lahko prebral za celo dušno mesto literarnih prispevkov. Tistih zapisov torej, ki jim celo čas skoraj ne pride do živega, saj ostajajo zapisane še dolgo po tistem, ko se naši otroci odpravijo novim življenjskim izzivom naproti.

Čestitke vsem mladim ustvarjalcem, katerih dela (malo čez 60 jih je!) so zajeta v letošnje glasilo, in iskrena hvala vsem mentorjem, učiteljicam in učiteljem, ter gospe Editi Čelofiga za izbor likovnih prispevkov ter gospodu Mateju Sužniku za računalniško postavitev in oblikovanje.

dr. David Bedrač

S. V. Cauteren, 6. c

VSE NAJBOLJŠE, DRAGA ŠOLAJ!

SAMO TO

Samo to, da verjamem, me ločuje od tebe!

Samo to, da vedno vztrajam, pa četudi to terja posledice!

Samo to, da vem obvladati jezo in jok!

Samo to, da se trudim za vse in za nič!

Samo to, da vem objeti in ljubiti s srcem!

Samo to, da pristopim in začutim stisko,

ki pri meni opazno ni očitna ...

čeprav se od znotraj rušim kot plaz.

Samo to ...

Pia Kramberger, 9. c

SRCE

Srce je najbolj krhek del telesa,
prizadene ga vsaka majhna stvar,
popelje te v nebesa,
srce je pravi milijonar,
v njem vrtijo se srečna kolesa.

Srce ni samo organ,
ki po žilah prenaša kri,
je z ljubeznijo postlan,
iskrenost in zaupanje deli.

Ana Vidovič, 7. a

AKROSTIHA

Z ofka tvoje je ime,
O dlična mami si zame,
F ino doma se imamo,
K o skupaj se igramo,
A a, to bila je pesmica vsa in mami se smehlja...

B ranko tvoje je ime,
R oke tvoje so zlate,
A ti ti,
N ajboljši si,
K er zelo prijazen si,
O, kako se razveseli, ko Larisa petko dobi.

Larisa Prevolšek, 5. a

FEJ IN FUJ

(odlomek)

Opisal bom najbolj ogaben dogodek, ki sem ga kdaj koli videl in doživel. To je ta dan, ko sem plezal po drevesih in občutil ta gnus.

Začel se je kot vsak poletni dan. Pri meni se dan začne tako ... Zjutraj si umijem zobe, pojem zajtrk, se oblečem in grem ven. Ob 12:00 pridem na kosilo in spet odidem ven. Zunaj se vozim s kolesom, brcam žogo in plezam po drevesih.

Tudi danes sem plezal po drevesih. Najprej sem splezal na slivo. Ampak sliva ima majhne vejice, ki so zelo »špičaste«. Malo sem se porezal, vendar ni bilo tako hudo. Ko sem slivo preplezal, sem se odpravil na hruško. Pri tem plezanju ni bilo težav, dokler nisem na veji stopil na gnilo hruško. Ta sluzast madež sem si zbrisal v travi, vendar sem pri tem stopil na rjavega polža. Vse skupaj ne bi bilo tako hudo, če bi bil obut. Jaz namreč vedno plezam bos. Tudi tega rjavega polža sem zbrisal s sebe, malo ob travi, malo ob listju in ob deblu. Moja leva noga je bila skoraj čisto čista. Hruška in polž me nista izučila in začel sem plezati še na oreh. Tudi tam ni šlo brez nezgod. Na orehih se namreč zadržujejo mravlje. Pa ne navadne mravlje, tiste velike in rdeče. Tega nisem opazil in plezal sem dalje. Verjetno vsi vemo, da mravlje ubijejo bogomolko. To se je zgodilo tudi ravno na tem orehu. Še vedno nisem videl nobene mravlje in nobene bogomolke. Zato sem plezal dalje. Bil sem skoraj na vrhu in zgodilo se je to, česar nisem pričakoval. Stopil sem na kup mravelj in na bogomolko. Fuj, skoraj sem bruhal! Hitro sem se spustil po orehu navzdol in ta zeleni madež sem si moral oprati z vodo in milom. Zato sem stekel na dvorišče. Na dvorišču sem odprl pipo z ledeno mrzlo vodo. Nič ni kazalo na bolje. Moral sem potrpeti. Zelen madež sem si izpiral 10 minut. To me je izučilo in obul sem si zračne teniske. Od gnusne bogomolke sem se za nekaj časa naveličal plezanja. Zato sem odšel brcat žogo.

Aljaž Ficjan, 5. a

ZAJČEK, VEVERIČKA IN TRI JABOLKA

Zajček in veverička sta bila najboljša prijatelja. Nekega dne ju je mama zajklja poslala po tri jabolka.

In sta šla. Prišla sta do gozda. Veverička je videla devet lešnikov na tleh. Enega je vzela in se ujela v past. Zajček se je skrivil v grm in videl lovca, kako je veveričko odnesel v svojo hiško. Zajček je šel k hiški ter se splazil notri skozi okence. Rešil je veveričko, da sta lahko pobegnila. Končno sta prišla do drevesa z jabolki. Vzela sta tri jabolka in šla domov.

Po poti nazaj sta se izogibala lovčeve hiške.

Neja Krajnc, 3. c

POLŽ IŠČE SVOJ DOM

Polž je že dneve in noči iskal svoj dom. Bil je že na Ptujju, kjer je bil strašen hrup zaradi kurentov, pa tudi strašni so bili. Zato je rajši šel v gozd, kjer je bila veverica. Polž jo je vprašal: »Veverica, si mogoče kje videla moj dom?«

Veverica se je nasmejala in rekla: »Ne, nikjer ga nisem videla, vidim pa neko reč na tvojem hrbtu.«
»Ja ...« je razočaran rekel polž.

Rekel pa je tudi, da se je že poskušal znebiti te stvari. Nato pa je ugotovil: »Saj to je moj dom!«
Veverica se je do solz nasmejala, medtem ko si je polž ogledoval svoj dom.

Luka Kramperšek, 3. c

PUJSKJE JE KORISTNA ŽIVAL

Pred davnimi časi je na gradu živela princesa, ki je imela zelo rada mehanične igrače. Blizu je živel princ, ki je imel zelo rad živali. Zelo je občudoval princeso, ki je živela v sosednjem gradu.

Ko se je nekega dne igrala z mehničnim slavčkom, ji je hotel podariti pujska in jo zaprositi za roko. Princesa ga je zavrnila in mu rekla: »Kaj pa misliš, da sem, ti, ljubitelj živali?! Pojdi s pujsom in z roko vred in se izogibaj mojega gradu.«

Nato se je princ preoblekel v pastirja in princesi pokazal lonca, ki je sam kuhal kašo. Princesa si ga je zaželela in ga hotela kupiti, ampak princ ni hotel denarja in je dejal: »Dovoli, da stokrat frcnem v tvoje čelo, in ga lahko vzameš.«

Princesa mu je dovolila in vzela lonca.

Veselo je odšla domov in rekla: »Lonček, kuhaj!«

Tako je bilo potrebno reči – in lonček je v tistem hipu skuhal kašo. Potem je lonček kuhal in kuhal in ni nehal, kajti če si hotel, da lonček neha, si moral reči: »Lonček, ne kuhaj!«

Ampak to je vedel samo princ. Tako je princesa morala vsak dan jesti kašo, dokler se je ni princ usmilil ter ji povedal čudežnih besed, da lonček neha kuhati.

Ker je princesa tako dolgo jedla samo kašo, je ugotovila, da bi se ji prilegel tudi pujske. Sprejela je prinčovo darilo in roko – na koncu sta se celo poročila.

Maruša Frank, 3. c

MEDVEDEK IŠČE PRIJATELJE

Nekoč je živel medvedek, ki je iskal prijatelje. V parku se je igral in bil je osamljen. Mimo njega je priskakljaj zajček in ga vprašal: »Bi bil moj prijatelj?«

Zajček je rekel: »Ja.«

Nato sta se igrala v parku na igralih. Medvedek je bil zelo vesel, ker je imel prijatelja zajčka.

Ko sta se tako veselo igrala, je mimo prišla tudi račka. Račka ju je vprašala, če lahko postane njuna prijateljica. V en glas sta rekla, da ja. Medvedek je bil zelo vesel, ker je imel dva prijatelja.

V parku so se zelo zabavali, ko je mimo njih prišla ovčka. Medvedek jo je vprašal, če bi postala njegova prijateljica. Ovčka, ki je bila tudi sama osamljena, je navdušeno zavpila: »Seveda sem lahko tvoja prijateljica!«

Mimo njih je prišel tudi pes. Medvedek je še nježa vprašal, če bi postal njegov prijatelj. Tudi pes je rekel, da ja. Vsi novi prijatelji so se cel dan veselo igrali. Dogovorili so se, da se ne bodo prepirali in da bodo vedno ostali dobri prijatelji.

Minea Jazbec, 3. c

POSTAL SEM VOJAK

Nekega jutra, ko sem se zbudil, sem ugotovil, da nisem v svoji postelji. Zbudil sem se v vojašnici. Kaj pa je zdaj to?

Postal sem vojak. Na sebi sem imel oblečeno uniformo, na glavi kapo, obute pa sem imel škornje. Zelo zgodaj smo slišali, da nas kličejo na pomoč. Reka Drava je začela poplavljati. Morali smo postaviti ovire, da ne bi pritekla do starega dela mesta. Vreče s peskom smo nalagali eno na drugo in naredili oviro. Preprečilo smo vodno katastrofo.

Ko smo se vračali v vojašnico, je nekaj močno počilo. Naenkrat sem se znašel v svoji sobi. Bil sem Jure, učenec in ne vojak.

Poklic vojaka je zelo zanimiv, morda bom pa kdaj res postal vojak.

Jure Skrbinšek, 4. a

Lana Štampar, 3. b

PESEM O LJUBEZNI

Nekaj me je spreletelo.
Kar naenkrat sem se zaljubila.
Zaljubila sem se v fanta
z modrimi očmi,
z rjavimi lasmi
in z glasom, ki močno doni.

Ko zagledam ga,
mi srce zaigra
in me v srcu malo požgečka.

Upam, da to ni le pomladna
alergija,
ampak prava šolska
simpatija.

Alja Veselič Nahberger, 4. a

MAMA

Moja mama je edina mama,
srce nosi v sebi jo vsak dan.
Boža me in rada me ima,
njena roka mehka je in topla,
z njo me rada boža ves dan.

Vsak ima eno mamo,
z njo odrašča in živi.
Vsi imamo radi svoje mame,
nikoli jih ne zapustimo in

JON GRE PO SLOVENIJI

Jon gre po Sloveniji,
ker ta najlepša dežela je.
Ogledal si je ptujske spomenike,
ljubljske Stožice in
triglavske rožice.

Šel je tudi v Maribor,
saj je vedel, da Drava ne teče gor.
Ker mu mariborske vijolice dišijo,
je šel še na njihovo nogometno »brcarijo«.

Še na Bled in v Koper skočil je
in ogledal si še te lepote slovenske je.

Rok Menoni, 4. a

vedno v srcih jih obdržimo.

Najlepše pa je,
da imamo materinski dan,
dan, ko voščimo mamam.

Hvala ti, mama, da si to, kar si.

Nely Kokot, 4. a

MAMA

Moja mama je najboljša,
saj lepo vzgojila me je.
Nežno srce ima,
saj duša njena ščiti ga.
Srce ji bije in še bo,
saj še veliko življenja je pred njo.
Tri otroke ima:
Lano, Aneja in Isabello.
Vem, da srečna je,
saj to vidi na njenem obrazu se.
Ker dobra mama je,
si zasluži moje poljube vse.
Želim, da še dolgo z nami bi bila,
saj njena ljubezen sega vse do neba.

Lana Levanič, 4. a

ŽIVILA

Ko v trgovino se z mamo odpravim,
vedno velik nakup opravi.
V nakupovalnem vozičku
se naenkrat znajdejo:
čokolada, bomboni, piškoti.
Ko mama vpraša me,
kaj delajo tukaj sladkarije te,
ji odgovorim:
»Prišle so iz prerije.«
Mama se rahlo nasmehne
in reče le:
»Brž te sladkarije na svoja mesta odnesi!«
»Ah, mami, pusti to, raje mleko prinesi.«
In nenadoma sva na vrsti pri blagajni
in poti več nazaj ni.
Jaz se samo brez besed veselo nasmejem.
»Da se to ne bo še kdaj ponovilo,
ker se ti bo še kaj zgodilo!«

Nik Bombek, 4. c

Blaž Pogelšek, 8. a

ČUDEŽNO PENKALO

Nekega dne sem pisala test pri slovenščini. Veliko sem morala pisati, zato sem si potihem rekla: »Ko bi vsaj penkalo pisalo samo od sebe ...«

Imeli smo tudi veliko domače naloge in ni se mi je ljubilo narediti v celoti že v šoli, zato sem, ko sem prišla domov, torbo pustila v najbolj oddaljenem kotu hiše. Ko sem šla spat, sem se ustrašila, kaj bo rekla učiteljica, ker ne bom imela naloge. Zato sem si s svojo močno silo na glas zaželela: »Penkalo, samo piši, odganjaj vse miši in nalogo napiši.«

Naenkrat je nekaj glasno počilo. Zakopala sem se v kup »pliškov« na svoji postelji. Nato se je nekaj na nebu močno zasvetilo. Potem je bilo vse tiho. Šla sem v pritličje, da bi videla, kaj se je zgodilo.

Nekaj je svetilo v moji šolski torbi. Odprla sem jo in videla, da sveti peresnica. Odprla sem jo in naenkrat je iz nje skočilo penkalo in mi pod nos narisalo brke! Nato je skočilo v shrambo in slišala sem mišje oglašanje, nato pa ... tišina. Odprla sem vrata shrambe. Ven je skočilo penkalo in mi narisalo brado. Penkalo je šlo v mojo sobo in začelo pisati nalogo. Čez 20 minut je bila naloga končana.

Naenkrat sem se zbudila in mislila, da so bile sanje. Na svoji mizi sem opazila penkalo. Mislila sem si: »Saj ne more biti res.« Ob njem sem videla vse zvezke, v katerih sem imela nalogo. No, res, sem mislila. Ko sem si hotela umiti zobe, sem se kot vedno pogledala v ogledalo in se tako ustrašila, da sem zakričala: »Pocukran pomfri!«

Izgledala sem kot nekdo, ki je brado in usta pomočil v posodo, polno črnila. Ko sem končno sprala vse tisto črnilo z obraza, sem odprla delovni zvezek za slovenščino in, verjamete ali ne, naloga je bila narejena. Ne vem, kako se je to zgodilo, ampak od takrat vedno naredim domače naloge, ko ne spim.

Manca Bauman, 4. c

ZAJČEK COFEK SI NAJDE SLUŽBO

Nekoč je živel zajček po imenu Cofek. Živel je pod gobo. Imel je vse, kar je potreboval, razen službe. Nekega sončnega jutra se je odpravil do svojega prijatelja medvedka Maksu. Maksu je povedal, kaj se dogaja. Pomagal mu je poiskati novo službo. Pregledala sta knjige, revije in časopise. Cofek je naenkrat zagledal članek, v

katerem je pisalo: *Išče se novi velikonočni zajček! Dela samo ob veliki noči!* Zajček se je Maksu zahvalil za vso pomoč. Že naslednji dan je odšel na razgovor, dobil delo in od takrat še vedno poznamo velikonočnega zajčka Cofka.

Taja Gabrovec, 4. c

PRIKAZOVANJE IN IZGINJANJE

Nek petek 15. je Maja hodila po mestu Ptuj. Srečala je sošolko Tajo.

Taja je bila stara 12 let. Skupaj sta šli v slaščičarno.

Tam pa presenečenje ...

»Zombiji iz Zo-zo mesta!« je zakričala Maja.

Srce jima je razbijalo kot še nikoli. Zbežali sta. Od takrat ju niso več videli. Starši so ju iskali, a ju niso našli. Obupali so. Njuni mami cele noči nista spali. Jokali sta, čakali, da bi potrkali na vrata, in klicali učitelje, učence šole, sosede, prijatelje, policijo, gasilce, bolničarje, ...

Čez 2 leti sta se prikazali staršem. Rekli sta, da sta v redu, potem pa čudežno spet izginili. Bili sta v hipnotičnem stanju, zato sta izginjali in se prikazovali.

Kmalu so ju poklicali, naj prideta v Zo-zo mesto. Mami sta s skupnimi močmi najeli raketo ter odleteli v Zo-zo mesto po hčeri. Zombiji so ju prisilili v boj. Strah ju je bilo, a boriti se za družino, pomeni boriti se za srečo in ljubezen. Naredili sta vse, kar sta lahko, da sta dobili hčeri nazaj. Taja in Maja sta spet bili v šoli in postali sta neločljivi.

Maja Bosilj, 4. c

POŠAST MIJA

V Grozlinu je živela pošast Mija. Mija ni hotela biti pošast, saj so jo prisilili, da se pridruži drugim pošastim. Njena mama je Miji rekla, naj se odpravi strašiti ljudi. Mija jo je ubogala in se odpravila na pot do vasice Rateče. Ko so vsi odšli spat, je Mija vstopila v hišico in šla do postelje, kjer je spala majhna deklica po imenu Zala.

Nenadoma se je Zala prebudila in se ustrašila. Mija ji je povedala, da ji noče hudega. Tudi če izgleda kot pošast, noče biti zlobna, ker je ona dobrega srca.

Naslednji dan se je Mija vrnila v Grozilin in povedala mami, da noče biti zlobna. Nato je Mija odšla do Zale, s katero sta postali najboljši prijateljici in živeli srečno do konca svojih dni.

Tanaj Lukić, 4. c

Manja Dokl, 9. a

NATO PA PRIDUŠEN KRIK

Po polnih hodnikih prestižnega hotela sem iskala svojo sestro, kar se je v tistem trenutku zdelo kot misija nemogoče. Sicer me še ni skrbelo, saj sem predvidevala, da se v hotelu znajde in po vsej verjetnosti spet zapeljuje kakšnega hotelskega uslužbenca. Sprehodila sem se do majhnega hotelskega bara v loži, presenečena, da je nisem našla tam. Skomignila sem z rameni, sedla na enega od višjih stolov in naročila kozarec viskija z mislijo, da se bo že prikazala. Postaven natakarski kot oglje črnimi očmi je z majhne poličke za sabo vzel kozarec in vanj natočil naročeno pijačo, nato pa jo podrsal proti meni. Tiho sem se mu zahvalila in naredila majhen požirek, preden sem odložila kozarec na pult.

Po približno pol ure čakanja se je skrb počasi začela naseljevati v meni in odločila sem se, da jo pokličem. Pustila sem, da je telefon zvonil in se je oglasila tajnica s svojim nadležnim '*ta številka trenutno ni dosegljiva*'. Z glasnim vzdihom sem prekinila in spravila telefon v žep ter se rahlo naslonila na pult bara, pri katerem sem še vedno sedela. Zaposlila sem se z luščenjem pistacij v majhni posodici na njem in metanjem oreščkov v usta.

»Ste zaskrbljeni?« je vprašal črnooki natakarski, ki je trenutno pomival enega od mnogih kozarcev.

»Niti ne. Le instinkti,« sem odgovorila z duhom nasmeha na ustih, ki je prekril majhno sumničavost do njega.

'*Naj se briga zase*,' so izstrelile moje misli, vendar sem obdržala jezik za zobmi.

Po sekundi premisleka sem spet spregovorila. Res je, deloval je šarmantno in bila sem na dopustu. K vragu, zakaj pa ne?

»Vprašanje,« natakarsjeva pozornost se je vrnila k meni, »kdaj se konča vaša izmena?«

Z drobnim nasmehom je pogledal na ročno uro na njegovem levem zapestju in odložil čist kozarec na polico, kamor je spadal.

»Ravno zdaj,« tip se je sprehodil do majhnih vratc, ki so vodila iz bara, »plaža?«

»V veselje bi mi bilo,« nasmeh je zaplesal tudi na mojem obrazu, ko sva se počasi odpravila s hotelske lože proti plaži, do katere so vodile marmornate bele stopnice. Pogovor je stekel sam od sebe. Romantična scena sončnega zahoda na plaži pa se ni obnesla, saj je noč prevzela nebo že par ur nazaj. Tihi valovi so drsali po peščeni plaži in ustvarjali prijetno šumenje, ki je poleg najinih glasov bil edini vir zvoka ob obali. Pogovor je nato nekako naletel na mojo sestro, na katero sem se spomnila komaj zdaj. Stisnilo me je pri srcu in hitro sem segla v žep in z majhno paniko pogledala pod neodgovorjene klice. Nič.

»Sestra?« je vprašal natakarski, ko sem se naenkrat ustavila, luč telefonskega ekrana pa je plesala po mojem obrazu. V trenutku sem odvrnila pogled s telefona in ga spravila spet v žep ter odkimala v odgovor. Pogovor je nato nadaljeval v to smer, končal pa se je s tem, da sem temu – praktično tujcu – povedala več o svoji sestri, kot bi hotela. Veliko več.

»Tvoja sestra se iz tvojega opisa zdi zelo prijetna,« je tipček nato povedal v nekakšno tolažbo, ki je zvenela popolnoma drugače, kot bi tolažba morala, »res bi bilo škoda, če se bi ji kaj zgodilo.«

Groza je spet zaplesala na mojih razširjenih očeh, medtem ko so njegove črne strmele vame. Za sekundo sem zamrznila, nato pa naredila korak nazaj.

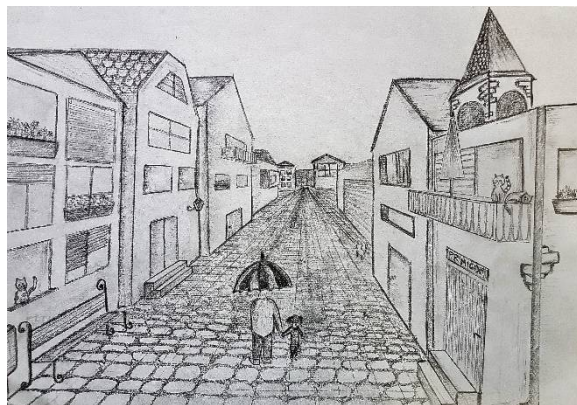
»Jaz,« zajecjlala sem, »jaz, moram iti.«

Natakarja je prisilil nadvse nenavaden nasmeh, toda nisem imela časa za to. Obrnila sem se na petah in se pognala proti hotelu. Iz žepa sem izpraskala svoj mobilni telefon in poskušala poklicati sestro, vendar zaman. Po par neuspešnih poskusih klicev sem bila že pri vznožju hotelskih stopnic. Po dve in dve sem preskočila, kakor hitro se je dalo. Ko sem divjala mimo terase hotela in bazenov na njej, je silhueta v vodi pritegnila mojo pozornost. Vklopila sem svetilko na mojem mobilnem telefonu. Želodec se mi je obrnil ob prizoru, ki se je razprostrl pred mano. Želela sem zakričati. Želela sem poklicati pomoč, toda vse zaman. Moje glasilke so preprosto nehale delovati, moje telo je zamrznilo in premikanje se je tisti trenutek zdelo nemogoče. Roka nekoga je nato pristala na mojem ramenu in me zavrtela sto osemdeset stopinj okoli svoje osi. Znale kot ogle črne oči so strmele vame z nasmeškom, ki je kazal njegove bele, skoraj marmornate zobe. Nato pa pridušen krik ...

Danaja Ficjan in Ajda Foltin 9. b

KO NE VIDIŠ NAPREJ

Stojim na železniški postaji in čakam, da pripelje vlak. Zasujejo me oblaki dima in znani vonj. Vedela sem, da je prispel. Stopil je predme ter mi s svojo ogromno postavo zakril pogled na prihajajoče vlake. Obstala sem, kajti videla nisem ničesar. Ko nekoga ne vidiš tako dolgo, ne veš niti, kakšnega bi si predstavljal. Iztegnil je roko in dim je kmalu razpihal veter. Zagledala sem njegov obraz in v mislih se mi je prikazal trenutek, kako je bilo, ko je odšel in naju z mamo pustil samo. Bilo je drugače, kajti zdaj tukaj stojim sama, mama pa je kilometre daleč. Želela sem si ga objeti, vendar sem imela v rokah zavore, kot takrat, ko je neko noč prišel domov in je hišo

preplaval dim. V rokah pa je imel škatlico cigaret in alkohol. Začel je kričati nad mamo, mene pa je objemal ter govoril, da naj grem z njim, jaz pa sem ga odrivala ter jokala za mamo. Pogledala sem navzgor ter videla, da je želel nekaj reči, vendar ga je prekinil zvok vlaka, ki je prihajal ...

Eva Brenčič, 9. c

Pia Krameberger, 9. c

HIŠA LUTK

(odlomek)

Na visoki lestvi se je pozibavala visoka, suha postava. To je bila ena in edina gospa Špičak. Zlagala je svoje čevlje na približno 5 metrov visoke omare, ki so bile skoraj višje od samega stropa.

Nekega dne je poštar prinesel posebno pošiljko za gospo Špičak. Ta pošiljka je bila težka in tako velika, da je bila kar nerodna za prijemanje. Poštar je prinesel paket pred njena vrata in pozvonil. Gospa Špičak je odprla vrata in pozdravila poštarja. »Pozdravljeni, gospa Špičak! Danes je bila pot naporna. Ta vaš paket je otežil motor. Ko sem se peljal, sem se kar naprej pozibaval sem ter tja, saj ta pošiljka ... očitno ... « jo je pozdravil poštar.

»Kako pa ste sploh prišli sem? Peš? Ne vidim motorja!«

»Čudno! Emmm ... primate paket, jaz pa grem poiskat motor. Lep dan!« se je čudil poštar.

»Adijo!« je presenečeno rekla poštarju in hotela dvigniti paket, pa ni šlo. Še enkrat je poskusila, pa se še premaknil ni. Tretjič pa je poskusila dvigniti pošiljko z vso svojo silo. Paket je padel nanjo! Od strahu je vstala in potegnila ta »grozen« paket v dnevno sobo.

»Kaj bi lahko bilo tu notri? Le kaj?« se je na glas spraševala gospa Špičak. Vzela je list, ki je bil prilepjen na škatlo paketa. Na listu je pisalo: »Odselila sem se. Nihče se več ni zmenil zame. Upam, da se boš ti. Če se ne boš, ti bo trda predla!«

Ko je gospa Špičak prebrala to sporočilo, jo je zmrzilo. Takoj je začela premišljevat, kdo bi lahko to poslal in kaj le je tam notri.

Odprla je škatlo, a je nato zagledala, da je v tej škatli bila še ena, na kateri je pisalo: »Izdelava: SSM ... « Ni vedela, kaj »SSM« pomeni. Končno je odprla paket. V njem je zagledala lutko.

Lutka je bila v belo-roza oblekici in obute je imela roza sandale. Imela je rjave lase ter modre, sicer temne, vendar lepe oči. Imela je precej izbočena lica. Lase je imela spletene v kite. Za razliko od drugih je bila kar velika.

Gospa Špičak se je začudila, saj ni pričakovala porcelanaste punčke. Lutko je previdno vzela ven. Okoli svojega vratu je imela listek, na katerem je pisalo, da ji je ime Roxanne. Gospa Špičak jo je odložila na veliko knjižno polico in odšla v kuhinjo.

»SSM!« je zaslišala gospa Špičak. Vedela je, da je to pisalo na škatli, zato si je mislila, da ima prisluhe. »Zakaj?! Obljubila si! Ne puščaj me tu!« je nenadoma zaslišala gospa Špičak in nemudoma odšla v sobo, v kateri je pustila lutko. »Ponavljam!« je znova zaslišala. Lutke ni bilo na knjižni polici, temveč je bila znova v škatli.

»To ni mogoče!« je prestrašeno zakričala Špičak. »V primeru čudnega obnašanja lutk, jih prinesite k SSM!« je prišel glas iz lutke.

Lia Ana Serdinšek, 7. a

OGLEDALO

Pred ogledalom stojim
in vanj strmim.
Po minutki gledanja
se mi ogledalo nasmeji,
kar čudno je postalo,
se mi zdi.

Kaj naj bi to pomenilo?
Ogledalo, kaj povedati želiš?
Dobro ali slabo?
Slabo ali dobro?
Povej mi!

Še nekaj časa čudno se smeji.
A takoj za tem
se zresni.

Moja usta na široko so zdaj odprta.
Saj še sama ne vem,
kaj za vraga
se dogaja.

Ogledalo z mano se pogaja!

Vita Malek, 7. a

AVTOMAT PETKO

Nekoč je živel avtomat za ocene z imenom Petko. Stanoval je v avli šole Ljudski vrt ob avtomatu za pijače Pivka in avtomatu za sladkarije Sladka. Bili so najboljši prijatelji. Tudi učenci so jih imeli zelo radi. Najprej so si pri avtomatu Sladko kupili čokoladice ali bombone, pri avtomatu Pivka pa naročili kakšno sladko pijačo.

Še bolj kot sladkarije in sladke pijače pa jim je bilo všeč, da jim je avtomat Petko domače naloge, teste in spise ocenil z odlično oceno. Otroci tako več niso želeli opravljati domačih nalog in se učiti. Raje so se družili s prijatelji, se igrali zunaj ali gledali televizijo.

Vsak dan je Petka obiskovalo vse več in več učencev. Zaradi tega se je iz njega začelo najprej kaditi, potem še hreščati, in po velikem poku ter dimu Petko ni več bil takšen, kot so ga poznali otroci. Namesto petk je delil enke, zvezke, spise in teste je metal naokoli.

Avtomata Pivka in Sladko sta bila zelo žalostna, saj je bil Petko njun najljubši prijatelj. Odločila sta se, da mu bosta pomagala. Najprej sta se obrnila na učence in jim povedala, da je učenje zelo pomembna stvar, saj bodo le tako razgledani in bodo lahko opravljali najrazličnejše poklice. Odpeljala sta jih na izlet, kjer so si ogledali najrazličnejše službe. Učenci so bili navdušeni! Koliko znanja! Koliko neverjetnih stvari so videli! In vmes izvedeli še veliko o zdravi hrani, o tem, kako pomembno je vsak dan spiti dovolj vode in še in še ... Vseh je bil en sam navdih!

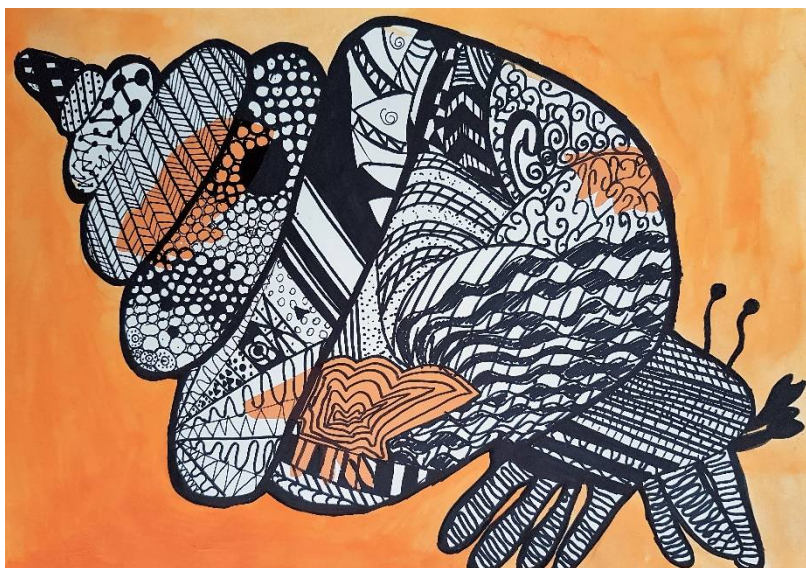
Učenci so se pričeli tako intenzivno učiti, da so jih starši stežka spravili od zvezkov in knjig. Pivka je odtlej namesto sladkanih pijač ponujala čisto vodo, Sladko je ponujal zdravo sadje, Petko pa je od takrat naprej ponujal lističe, na katerih so bile zapisane same enkratne in odlične misli. Kot na primer ta: »Danes je tvoj najlepši dan!«

Vito Patekar, 6. a in dr. David Bedrač

O DEČKU, KI JE OBOŽEVAL RAČUNALNIKE

Živel je deček Maks, ki se je pretvarjal, da ima veliko računalnikov. Ko je videl kakšno škatlo, je na njo takoj narisal računalnik. Enkrat je Maks dobil slabo oceno in starša sta mu vzela vse kartonaste računalnike. Potem se je Maks tako učil, da sta mu starša kupila pravi računalnik. Maks je bil tako vesel, da je pustil učenje in vsak dan bil na računalniku. Starša nista vedela, kako naj mu pomagata. Oče se je spomnil na krožek odvajanja od tehnologije. Od takrat naprej se Maks bolj uči in ima odlične ocene.

Žiga Satler in Ožbe Šimenko, 4. b

Špela Hajnal, 6. b

MOJA ŠOLA

Draga šola, hvala ti za vse znanje,
ki nam ga daješ ti,
draga šola, ti.

Vsak v šoli prijatelje ima,
celo najboljšega.

Šola, 60 že stara si,
a vedno mlajša videti si, draga šola, ti.

Hvala za dogodke, ki dogajajo se 1, 2, 3,
radi te imamo mi.
HVALA TI !!!

Anais Horvat Baum, 3. d

MOJA ŠOLA IMA 60 LET

Draga moja šola Ljudski vrt! Si morda kot ribnik, ki stoji ob tebi in kot modrost, ki se je zbrala v tebi? Si rumena kot sonce, ki greje nas vse?

Čeprav imaš že 60 let, si vedno modrejša in lepša. Imaš knjižnico, kjer je veliko knjig, in celo dve telovadnici. Daješ nam možnost, da se naučimo igrati, peti, plesati, pisati, tekmovati, kuhati in še veliko drugega.

Teden, ko smo praznovali tvoj rojstni dan, je bil zabaven, no, razen učiteljice iz starih časov. Najhuje je bilo to, da je imela leseno palico. Če bi bili poredni, uh, to bi bolelo! Na vso srečo so učiteljice danes veliko manj stroge. Proslava za tvoj rojstni dan je bila izjemna. Meni so bili všeč akrobati, ki so izvajali trike. Tebi, draga šola, pa zagotovo pesem za rojstni dan, šolska himna. Ampak najbolj mi je bilo všeč, ko smo nastopali mi, čeprav je bilo to čisto na koncu.

Hvala, draga šola, za vse, kar nam daješ. Še enkrat vse najboljše za tvoj 60. rojstni dan! Želim ti, da bi bila še naprej takšna, kot si in še boljša!

Katarina Peranić, 3. d

TO SI TI

Kdo poletje prebudi?
Kdo nasmeh pokaže ti?
Kdo se zjutraj prebudi,
da pogreje te za tri?

To si ti,
veš, da si!

Kdo poljub ukrade ti?
Kdo pokaže jezik ti?
Kdo te zjutraj prebudi,
da v šolo se ti ne mudi?

To si ti,
saj veš, da si.

Hana Kozel, 5.c

Učenci 7. a

POSTELJA, KI JE POSTALA POŠAST

Živel je deček po imenu Nik, ki se je bal postelj. »Nik, spat!« je rekla mama.

»Pa saj ne v posteljo?« je vprašal Nik.

»Ja, v posteljo,« je trmasto odgovorila mama. In Nik je to tudi storil, a ni spal na postelji, ampak na tleh.

»Nik, Nik, zbudi se,« je zašepetala mama. »Spiš na tleh, pojdi na posteljo!«

»Ja,« je prestrašeno rekel Nik.

A ko je mama zaprla vrata, se je spet sunkovito ulegel na tla. Zjutraj ga je zbudil oče in ga vprašal, zakaj leži na tleh. On pa mu je odgovoril, da je padel s postelje.

»V šolo v naravi moraš,« je rekel oče. Nik je na to čisto pozabil. Še dobro, da mu je mama že pripravila potovalko. Hitro se je oblekel in pojedel zajtrk. Nato ga je oče odpeljal do šole, kjer jih je že čakal avtobus.

»Adijo, Nik,« je rekel oče.

»Adijo,« mu je odzdravil Nik.

Ko so se peljali, se je spomnil, da bo moral spati na postelji, a če ne bi, bi se sošolci norčevali iz njega. Zato se je odločil, da bo zvečer zbral ves pogum. Po napornem dnevu je zvečer utrujen zaspal na postelji. Od takrat naprej je premagal ta čuden strah.

Živa Kuhar, 4. b

Tin Šoškič, 7. a

KRALJ ČOPIČEV

Živel je reven čopič, ki je bil kraljevskega rodu. Že od malega si je želel postati kralj čopičev. Mati je bila kraljica, oče pa kralj, a ga nista marala, zato sta ga vrgla iz kraljestva. Imel je dovolj denarja, da se je vpisal v šolo. Tam je imel spet smolo. Učiteljica in njegov sošolec ga nista marala. Učiteljica ga je dala zapreti v ječo, ker je bil odličen učenec in je želela, da je njen sin, ki je bil njegov sošolec, najboljši. Učiteljčin sin je slišal, da je njegov sošolec kraljičin sin. Pomagal mu je priti iz ječe. Prišla sta v kraljestvo na kronanje. Revni čopič je povedal resnico o svoji družini in nato je bil izbran za kralja. Njegova mama in oče sta šla v zapor, on pa je končno postal kralj – kralj čopičev! Njegova želja se je res uresničila!

Eva Anžel in Kaja Lah, 4. b

KAKO JE NASTALO PTUJSKO JEZERO

Tukaj, kjer danes leži Ptujsko jezero, so nekoč imeli kmetije in njive. Na njivah so večino gojili rž in pšenico, na kmetijah pa so imeli krave, kokoši in ovce.

Takrat še niso imeli opek, zato so hiše gradili iz blata. Ker pa to ni bil dober material za gradnjo hiš, so zleti začele hiše razpadati in tako so nastale na teh mestih blatne luže. Nedaleč vstran so bile filtrirne naprave. Vodo oziroma blato so filtrirale in tako blato poslale naprej, vodo pa zadržale. Na tak način je počasi začelo nastajati Ptujsko jezero.

Preden je nastalo Ptujsko jezero, je trajalo nekaj časa, ampak lahko bi še več časa, če ne bi ljudje, ki so prej tam živeli, pomagali urejati okolico in pobirali pohištvo iz hiš. Zakaj mislite, da je danes okolica okrog jezera tako čista in urejena? Ker so ljudje pomagali in stvari urejali s skupnimi močmi in ker jim seveda ni bilo vseeno za okolico. Čez nekaj časa, ko so turisti izvedeli za naše Ptujsko jezero, so začeli kolesariti okrog njega, se sprehajati in dihati svež zrak in ne onesnaženega, kot je kje drugje.

V jezeru sedaj živijo različne živali, ki jih z občudovanjem pogledamo, kadar gremo mimo. Ptujčani smo lahko ponosni, da imamo tako čisto in lepo jezero.

Neja Škrjanec, 9. a

KAKO JE NASTALA NOČ

Stric Sonček je vedno pridno svetil. Tudi ponoči. A to ga je res utrujalo. Sonček ni imel nobenih pomočnikov ali pomočnic, zato je bila njegova služba zelo naporna. Tudi njegov prijatelj Veter ni vedel za nikoogar, ki bi mu lahko pomagal. Vprašal je še celo oblake.

Medtem ko so se pogovarjali, pa je mimo prišla neka krogla. Ob sebi je imela dve rumeni kroglici. Stric Sonček ni mogel nehati strmeti vanjo. Pristopila je do njega. Vprašala je, če je on stric Sonček. Potrdil je. Povedala mu je, da ga je iskala vsepovsod. Po vsem vesolju! Nekega dne pa ji je gospod Mars povedal, da je Sonček na Zemlji. Poslana je bila namreč zato, da mu pomaga. Ko bo napočil čas, se bosta stric Sonček in teta Luna zamenjala. Stric Sonček ni kaj dosti razmišljal in je takoj privolil. Dogovorila sta se, da bo stric Sonček svetil podnevi, teta Luna pa ponoči, medtem pa bodo zvezdice pazile majhne otročičke in preganjale nočne more.

Tako se stric Sonček in teta Luna menjujeta pri delu in si pomagata, saj pomoč pomeni veliko in je vedno dobrodošla.

Tanja Kolmančič, 7. c

KAKO JE NASTALA ZELENA TRAVA

Kako je nastala zelena trava? Zakaj ni bila rumena, rdeča ali modra? Na to vprašanje se pojavi kar nekaj odgovorov, vendar le jaz poznam pravi odgovor nanj ...

Nekoč je bil svet zelo prazen. Pa ne zato, ker bi bil dobesedno prazen, ampak zato, ker v njem ni bilo veliko barv. Poznali so le dve barvi. Rumeno in modro. Rumeno so poznali iz sončne svetlobe, modra pa je bila barva neba.

V tem času je živel fant po imenu Jaka in je bil drugačen od vseh ostalih. Ni bil tako brezsrčen in žalosten. Bil je vesel in ustvarjalen. To za prebivalce tega mesta ni bilo značilno. Uporabljali so le črno, belo, rumeno in modro barvo. Iz tega pa ni šlo veliko ustvariti. Nekega dne pa se je Jaka igral na travniku z barvami. Ker ni bil preveč spreten otrok, je po nesreči polil oba vrčka z barvama. Barvi sta se pomešali in se začeli prelivati. Jaka še nikoli ni videl tako lepe in pomirjajoče barve. Nekaj časa jo je še opazoval, nato pa se je odločil, da jo bo poimenoval zelena. Zakaj tako, nihče ne ve, a očitno mu je bilo to ime všeč. Njegovo ustvarjanje je zmotil močen dež, zaradi katerega mu ni uspelo pospraviti. Naslednjega jutra pa je bilo v mestu nekaj drugače. Ljudje so bili bolj veseli, predvsem pa bolj začudeni. Vsi travniki in trave so bili obarvani v zeleno barvo. In tako je nastala zelena trava. Bolj bomo skrbeli zanjo, bolj bo zelena.

Nika Gregorec, 7. c

KAKO JE NASTALO VESOLJE

Sredi belega dne so živeli Deron in Dera ter Verus. Dera je bila lepa boginja iz zvezd, vesoljskih kamnov in planetov. Deron pa je bil ogromen bog, ki je imel dolg črn plašč.

Deron je vsak dan osvajal Dero in ji kazal svoj lep črni plašč, vendar se Dera ni vdala, saj je imela na izbiro njega in boga narave Verusa. Verus ji je podarjal najlepše rastline in živali. Dera se je odločila, da bo izbrala tistega, ki bo zmagal v dvoboju.

Oba bogova sta se strinjala in se že pripravljala na spopad. Deron si je naredil mogočni ostri meč iz najtršega železa in najsvetlejših diamantov. Verusu pa so živali naredile meč iz najtrdnjših listov in strupa rumene kače.

Dvoboj se je začel. Deron je po dolgem času bojevanja odrezal Verusu roko. Verus je tulil in se je od bolečine sam ubil z mečem. Dera je po tiho upala, da bo zmagal Deron in mu vesela skočila v objem.

Deron je Dero ovil v svoj plašč in nastal je črn prostor, poln planetov, zvezd in satelitov. Njuno skupno ime je bilo Vesolje. Imela sta veliko otrok, ki so bili ljudje, živali, rastline, reke, morja in še veliko drugih čudovitih stvari.

Kyra Yacoub, 7. c

MOJA DOGODIVŠČINA S PASTIRCI (LENART V MESTU)

Nekega dne sem šla na obisk k svoji teti na kmetijo. Tam sem se zelo zabavala. Sprehajala sem se naokoli in potem srečala pastirca.

Pristopila sem k njemu in ga vprašala, kako mu je ime. Rekel je, da mu je ime Lenart. Začela sva se družiti in ko sem se morala vrniti domov, sem ga vprašala, če bi šel k meni v mesto. Privolil je in ko sva prišla do doma, sem ga vprašala, če mu je tukaj všeč. Zelo je bil navdušen, kako je bilo vse lepo. Razkazala sem mu mesto in mu pokazala razne znamenitosti ter parke. Mesto mu je bilo res zelo všeč. Ko sva vstopila v našo hišo, sem mu seveda pokazala svojo tablico, televizijo, računalnik in telefon. Te naprave so mu bile zelo všeč, ampak jih ni znal uporabljati. Zato sem mu razložila, kako vse to deluje. Najzanimivejša naprava se mu je zdela tablica. Pokazala sem mu tudi, kako se nalagajo igrice in kako se igrajo. Igrice sva res zelo dolgo igrala in potem sva si celo spekla kokice in gledala televizijo.

Ko je minil en teden, sem spet šla na počitnice k teti. Lenart je šel seveda zraven in tam na kmetiji moje tete sva se tudi zabavala. Ampak rekel mi je, da bi rad šel še enkrat v mesto, ko grem spet tja.

Neja Vrhovšek, 6. b

MOJA DOGODIVŠČINA S PASTIRCI (TEREZKIN PADEC)

Nekoč, predavnimi časi, so živeli pastirci: Ferjanč, Lenart in Blaže. A Blaže je zbolel. Zato ga je nadomestila punčka Terezka. Med njimi pa sem bila tudi jaz.

Tu se pa prava zgodba šele začne, saj smo bili štirje pustolovci. Zgodba se začne nekega deževnega dne. Nad prepadom smo se zibali, začelo je bobneti in grmeti, z neba so švigale strele. Ustrašili smo se in zbežali, a ker je bilo spolzko, je Terezki zdrsnilo. Padla je v prepad. Zakričala je, mi pa je nismo slišali zaradi grmenja. Šli smo naprej. Začeli smo se pogovarjati. Zdelo se nam je malo tiho, saj je Terezka vedno govorila.

Šli smo jo iskat tja, kjer smo bili nazadnje, a Terezke ni bilo. Čez nekaj časa, ko smo vedeli, da smo jo izgubili, smo nekaj zaslišali.

Slišati je bilo tako kot Terezka. Nismo vedeli, kaj je, ampak smo vseeno stekli proti glasu. Čez nekaj časa smo bili tako blizu glasu, da nam je kar odmevalo v ušesih. Našli smo Terezko. Bila je v raztrganih oblacilih in razkuštrana. Odpočili smo si in šli nazaj do zibelke. V tem času je nehalo deževati, posušili smo se in Terezka nam je povedala, kaj se je zgodilo.

Doma jo je pričakala mama vsa v solzah, saj je vedela, da je nekaj narobe in bi ob tej uri morala biti že doma. Na srečo se je dobro izteklo. Pastirci so še več dni govorili o tem, ampak jaz sem morala domov, da napišem to neverjetno zgodbo. Bila sem pastirica za en dan.

Ajda Hajnal, 6. b

MOJA DOGODIVŠČINA S PASTIRCI (PREGNALI SMO VOLKOVE)

Nekoč pred davnimi časi so na planini živeli trije pastirci: Lenart, Ferjanč in Terezka. Vsak dan so pasli različne živali, vendar so v bili bližini volkovi, ki so ogrožali živali.

Nekega dne sem odšla na planino in jih srečala. Terezka je bila do mene zelo nesramna, Ferjanč in Lenart pa sta bila prijazna.

Takrat so me vsi trije zaprosili za pomoč, saj so jim volkovi zopet preplašili živali. Rekla sem jim, da lahko pomagam in takrat smo odšli na pot. Hodili smo po dolgih poteh vse do gozda. Na stezi smo zagledali odtise šap in takoj smo vedeli, da pripadajo volkovom. Sledili smo sledem in zašli v gozd. Še kar naprej smo sledili odtisom šap in kmalu se je znočilo. Ker je bilo že temno, smo si iz vej in listja naredili majhen šotor. Nabrali smo tudi drva, da smo si zakurili ogenj. Nekaj časa smo se pogovarjali, nato pa smo vsi odšli spat.

Naslednje jutro smo videli nove odtise volčjih šap in jim spet začeli slediti. Hodili smo in hodili ter končno našli jamo in slišali ovce, krave, koze, pse in še veliko drugih živali. Naredili smo načrt, kako bomo prestrašili volkove. Zagledali smo kamen in se nečesa domislili. Zapihali smo v kamen in zazvenel je močan odmev, ki je tako prestrašil vse volkove, da so zbežali na drugo planino.

Mi pa smo takrat vse živali odpeljali na varno. Od takrat volkov ni bilo več nazaj.

Neli Fritz, 6. b

POMLAD

Pomlad je prišla.
Vanj sem zaljubljena.
Ko on je prišel,
bila vsa sem zmedena.

Lana Tomažič, 6. b

Vid Šalamun, 6. b

PESEM Z MEDMETI

Bz bz bz, čebelica mala
vrtnico je obiskala.
Nežno sedla je na cvet
in nabirala si med.

Oh, kdo ve, kaj je šepetala
zlato vrtnici v uho,
vsa po medu je dišala
in zletela v nebo.

Tjaša Gojčič, 9. b

LUNIN SÍJ

Sonce izgublja se že na obzorju,
sama sedi, bdi, pod lučjo, ki ugaša,
sončni svetlobi zmanjkuje že časa.
Grem v sobo, čez okno pogledam,
ko se v nekaj zagledam.
Svetloba čez okno prodira,
Tako da ji kar pogled zatira.
Soba spet svetla postane,
kakor bila je čez dan.
Zdaj pa zaspi,
čez okno te gleda, spremlja,
lunin sij.

Rebeka Pernat, 9. b

SAMOTA

Je samota.
Ena velika, velika samota!
Je kot zelo velika črna luknja,
ki te potegne vase
in potrebuješ veliko časa za pobeg.

Želiš biti sam,
pobegneš vsak dan,
vstran od sestrice, družine,
v samotni kraj.

Takrat imaš najraje mir in tišino.
Čisto sam,
brez nikogar,
samo samotni kraj.

Brez samote ni življenja,
je del vsakdanjega življenja.
Ko te enkrat prijatelj potegne iz samote,
te nikoli več ne zapusti
in živi s tabo do konca svojih dni.

Žiga Kelner, 7. c

SLAST

Kolaček moj, o, kolaček moj,
ti moja slast,
ti moja strast,
vsak dan te jem,
nikoli se ti ne odpovem,
ti moja slast,
ti moja strast.

Je sladek kot med,
me spravi v red,
strah in molk odžene,
zlate ptičke prižene.

Domen Vidovič, 7. c

Maja Vinkler, 8. c

KOT KOKOŠI PRED LISICO

Kam prišel je
ta naš svet?

Tam se strelja,
tam se joče,
tam valovi rušijo zidove.

Brez besed strmimo,
trdi kot skale nič ne storimo.

Kruta je resnica.
Tudi tisti, ki zatiska si oči,
jo pozna, le priznati si ne želi.

Kako vse, kar lepo bilo je,
nazaj dobiti?

Če vsi v maske so odeti
in pred resnico bežijo
kot kokoši pred lisico?

To vprašanje
skriva se v meni.
Vsako jutro,
vsako noč ...
ko kličem tebe na pomoč.

Ana Matič, 9. b

ROMEO IN JULIJA

(parodija)

Bogati veronski plemiški družini Montegovi in Capuletovi se na smrt sovražita. Romeo iz družine Montegovih se vtihotapi na ples h Capuletovim. Na plesu se na prvi pogled zaljubi v domačo hčer Julijo, ne da bi jo poznal.

Ne vedoč, da je Julija iz družine Capuletovih, Romeo pristopi.

ROMEO: Te tvoje zelene oči so kot plevel na mojem vrtu.

JULIJA: Kako si drzneš me tako užaliti?! Mar nisem najlepša od vseh deklet v tej sobi?

ROMEO: Oprostite, gospodična, nisem vas menil tako užaliti, a te besede so iz mojih ust ušle kar tako. Če vas smem povprašati, kako vas kličejo?

JULIJA: Kdo pa si, da bi ti povedala svoje ime?! Popolnim neznancem, ki me še po vrhu užalijo, pa že ne mislim povedati svojega imena.

ROMEO: Kako, da sem popoln neznanec, saj sem vendarle ena od tvojih treh želja. Kaj pa sta bili tvoji drugi dve želji?

JULIJA: Praviš, da si ti ena od mojih treh želja. Ta pa bo dobra! To je zadnja stvar, ki bi si jo zaželela. Vendar, da ne boš tako zelo vsiljiv, ti bom povedala svoje ime, takoj ko mi prineseš kozarec vina.

ROME (se odpravi po vino): Kaj sem vendarle naredil narobe, da me je že zavrnila ko sem odprl usta?

JULIJA (čaka, da ji Romeo prinese vino)

ROMEO (pred Julijo se spotakne in jo polije z vinom): Oprostite! Nisem namerno.

JULIJA: To pa je že višek!! Kaj pa si vendar misliš, da kar tako poliješ Julijo Capulet. To boš še drago plačal!

ROMEO (ko izve, kdo je v resnici mladenka, s katero je govoril): Če bi mi že na začetku povedali, kdo ste, se ne bi zgodili nič od tega. Saj se Romeo Monteg ne bi nikoli pogovarjal s tako pomembno mladenko, kot ste vi.

JULIJA: Torej praviš, da si Romeo Monteg? Na našem dvorcu niste bili in tudi nikoli več ne poste dobrodošli. Zdaj pa, da se spravite od tu in da vas več nikoli ne vidim!

Romeo in Julija sta se tako zaradi nerodnosti Romea, kljub ljubezni na prvi pogled, zasovražila. Tako Romeo nikoli ni osvojil srca Julije.

ŠPORTNI DAN

Športni dan za šalo ni,
saj učitelji so resni vsi.
Se lovimo in kričimo,
da si zmagο pridobimo.
Žoga sem ter tja leti,
igri konec ne sledi.
A ko smo zaspani vsi,
zmagovalci smo vsi.

Manca Čeh, 6. a

ROJSTNI DAN ŠOLE

Rojstni dan je tvoj dan,
le enkrat v letu je.
Mi ga skupaj proslavimo
in lepo imamo se.

Šola, s tabo dolgo smo,
in še dolgo bomo.
Znanje in uspeh prinašaš,
radi te imamo.

Vita Turk, 5. c

RIMA

To je res prima,
če se kaj rima.
Nuša, ki vse poskuša,
ali Ana, ki res ni pijana.
Zraven spada tudi
Maša, ki vse prekaša
ali Tijan, ki je zaspan
in Žan, ki je vedno nasmejan.
Rima se tudi Klara, ki čara,
Kaja, ki raja,
ali Miha, ki diha.
Najboljši pa je David,
ki nam gre pesnice pravit.

Lara Kramar in Lea Tjaša Pulko, 6. c

Ana Vidovič, 7. a

Aneja Strelec, 3. a

HIMNA

Spomni se,
ko prvič v šolo smo prišli,
fantje, dekleta zaskrbljeni smo bili,
zaman so bile vse skrbi,
saj smo učenci šole Ljudski vrt mi.

Kdo ve, kam nas peljejo poti,
spomin na skupni čas
naj ne zbledi,
saj mi smo šola Ljudski vrt,
zato ostanimo prijatelji.

Ines Arklinič Svenšek, 9. c

MAŠČEVANJE JE SLADKO...

Vsi so se od Urške poslovili, saj o njej ni bilo ne duha ne sluha. Povodni mož jo je zvlekel tako globoko na dno Ljubljane, da je ven prišla v čisto novem svetu. Svetu, ki je bil po zgradbah enak, tistemu običajnemu ... Urška ni poznala nikoogar. Bilo je tudi obratno: nihče ni poznal nje. Prebudila se je, zvezana v alge, v njenih laseh pa je bilo za polno reko rib. Vsi so vanjo strmeli zelo zgroženo, take pozornosti Urška ni bila vajena. V jezeru je videla gromozanski rep, ki je odplaval stran, tam nekam v daljavo. Ko se je začela zavedati trenutnega položaja, ni niti za trenutek pomislila, da bi bil krivec kdor koli drug kot povodni mož. Pa je začela kovati načrt, ko je do nje pristopila deklica. Tako Urška kot mlada deklica sta bili zelo zmedeni. Deklico so starši svarili, da se naj ne približuje temu »stvoru«, a ko je videla, v kakšnem položaju je Urška, se ni dala motiti. Ko sta se Urška in Tisa (deklica) dodobra spoznali, sta sklenili prijateljstvo. Sčasoma ji je Urška zaupala svojo zgodbo. Sklenili sta, da skupaj pobegeta in skujeta načrt za maščevanje. Nekje, v nekem gozdu, sta ustvarili zavetje. Sklenili sta, da bosta celo noč pletli mrežo, v katero ga bosta kasneje ulovili. Neke vaške govorice pravijo, da je povodni mož ob mesečini vedno na četrtem griču, prepevajoč. Tako sta Urška in Tisa redno čakali, da ga srečata. Pa nič ... Ko sta že skoraj obupali, pa je le enega jasnega večera na skali slonel povodni mož. Urška ga je omrežila (dobesedno), Tisa pa ga je zalučala s tistega planeta. Žal Urška ni več mogla nazaj na ono stran, a je bila vseeno srečna, saj je imela končno eno, tisto pravo prijateljico.

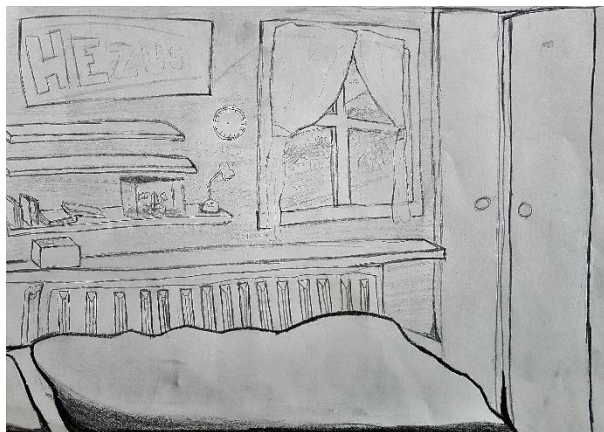
Ela Černila, 8. a

DOVOLJ MI JE!

Minila so leta, odkar sem bila zavlečena semkaj, pod vodo. V rečne globine Ljublanice, za katere nihče ne ve. Čeprav je rekel, da je zdaj to moj dom, se počutim kot v zaporu. Imam tri sobane: prva je za dopoldanski počitek (če je potreben) in je vsa bronasta, druga je za popoldanski počitek (če je potreben) in je vsa iz srebra, tretja pa je za nočni počitek in je vsa iz zlata.

Obravnavajo me kot kraljico, vse mi je na voljo, kjer koli, kadar koli. Tudi sluge imam, vsakega za nekaj drugega. Eden je za hrano, drugi za pijačo, tretji za obleke, četrti za čevlje, itd. Dobim vse, kar želim. Vendar, ne glede na to, koliko dobim, ne želim tega ... Hočem svobodo, ljubezen, svež zrak, želim iti nazaj! Zdaj vem, da je bilo, kar sem počela, zelo narobe. Samo rešiti se želim tega. Priznam, na začetku je bilo super in lepo. Zdaj, zleti, pa imam vsega dovolj! Kako se rešim tega pekla? Kako pobegniti? Moram biti spet kruta? Odplesala bova gor, kot sva prišla sem. Samo prepričati ga moram. Potem pa, ko bova spet na svežem zraku, ga moram izdati na tleh Ljubljane. Kako? Ko pa je tako prijazen z menoj. Vendar hrepenim po starem življenju. Pa bi bilo življenje spet takšno? Bi me sploh prepoznali? Saj je vseeno. Bolje bi že bilo kot tukaj, kajne? Vredno je tvegati. Ko prideva na tla Ljubljane, ga lahko odpeljem k sebi domov. Tam, od zmajskega mostu malce naprej. V kuhinji imam zelo ostre nože. Ko mu bom začela kuhati ... prvič ko bo pogledal stran, ga bom večkrat zabolila v hrbet. Čas je, mar ne? Čas je!

Tako si je mislila Urška. Točno tako, kakor si je mislila, se je izteklo. Ko je prvič pogledal stran, mu je večkrat zabolila nož v hrbet. Izkrvavel je. Zraven je bridko zajokala, saj ga je zleti celo vzljubila. Ni ji bilo vseeno. Vendar je vedela, da mora to narediti, če želi staro življenje nazaj. Nikoli ni začutila prave ljubezni. Morda ni bila dovolj resnična, da bi jo tako čutila. Počasi je z jokajočimi očmi počistila sobo in njegovo telo spravila v vrečo za smeti. Ko je ura odbila polnoč in čez, je Urška odnesla truplo ter ga vrgla v Ljublanico. Hlipavo se je vrnila na Stari trg pod lipo zeleno, kjer sta prvič odplesala. Bridko je še enkrat zajokala ter se sama, gledaje v zvezde, vrtela.

Počasi se je odpravila domov in vedela, da bo njegova duša za vedno v njenem stanovanju, kar jo je malce strašilo. A v istem trenutku je bila vesela, da se je lahko vrnila domov.

Lara Čabrian, 8. c

Gašper Satler, 8. b

JANEZEK IN JURČEK

Janezek: »Hej, kako si kaj?«

Jurček: »Slabo! Vročino imam. In to samo zaradi tistega premeža in odvisnega govora!«

Janezek: »Zakaj? Brez premeža govora ne bi mogli napisati povedi: Lojzek je rekel Jurčku: »Hej, kako si kaj?« In brez odvisnega ne povedi: Lojzek je vprašal Jurčka, kako je.«

Jurček: »Ne! Še vedno sem smrtni sovražnik teh dveh pojmov!«

Janezek: »Poglej, če priznaš, da sta premi in odvisni govor super, ti lahko pomagam v šoli pri domači nalogi.«

Jurček: »Ne tako hitro! Nočem še enkrat bruhat!«

Janezek: »Dobro. Ne bo moja krivda, če boš dobil negativno pri slovenščini.«

Jurček: »Čakaj malo! Ker pač nočem dobiti ena, te bom poslušal in bom pač malo potrpel.«

Jurček: »No, premi govor je zapis dobesednega govora, ki ga uresniči neka oseba ...«

Jurček: »Dobro, dobro, ne tako podrobno.«

Janezek: »Haha! Samo, vseeno se raje uči.«

Jurček: »Dobro, adijo!«

Jurček: »Adijo!«

Dan Muršec in Žiga Trbovič, 6. c

URŠKA NAČRTOUJE PROTINAPAD

Povodni mož je vlekel Urško vedno dalje od Ljubljane. Prišla sta do podvodnega sveta. Takrat je Urška začela pridobivati zavest. Bil je čudež, da je sploh preživela. Dobila je nekakšno masko. Ni imela izbire. Nadela si jo je in lažje dihala. Povodni mož je nato odšel. Urško je pustil v nekakšni sobi. Soba je bila seveda polna vode. Razmišljala je, kaj naj stori. Imela je dve opciji. Naj pobezne ali se maščuje Povodnemu možu? Odločila se je za maščevanje. Povodnemu možu je poskušala nastaviti past, ampak vse, kar je imela, je bila voda. Skušala je priti ven, a ni šlo. Videla je, da je v nekem kotu stala lopata. Izkopala je jamo in prehod ven. Bila je globoka dva metra.

Bila je svobodna, a Povodni mož bo najbrž prišel nazaj ponjo v Ljubljano in še po katero drugo. Videla je ovijalko in jo utrgala. Po rovu je odšla nazaj, medtem pa se je povodni mož že vrnil. Slišala je, kako je prihajal vse bliže. Bila je zelo prestrašena. Videla je, da ima v rokah lopato. Vedela je, kaj mora storiti. Z zunanje strani je zasula rov in hitro odšla do sobe, v kateri je bila zaprta. Vdrla je skozi vrata. Ni vedela, da ima takšne vlomilske sposobnosti. Zasula je še rov z notranje strani. Povodni mož je bil ujet. Vedela je, v katero smer je Ljubljana. Po kakšnih desetih minutah plavanja je prispela. Povodni mož je bil od takrat njena preteklost.

Tjan Novak, 8. a

PREŠEREN NAZAJ V ŠOLI

Pozdravljeni. Moje ime je France in, kot vidite, sem vstal od mrtvih. Danes bom obiskal OŠ Ljudski vrt na Ptuju. Upam, da bom prišel k osmošolcem ravno k pouku slovenščine. Tako, pa sem tu.

V svojem življenju sem napisal veliko pesmi. Vi ste obravnavali že štiri moja dela – pa vprašam enega od vas: »Katero delo, od vseh, ki ste jih spoznali, ti je najbolj všeč? Pa lahko odgovoriš ... ti. Kako ti je ime?«

»Jožek. Meni najljubše delo je ... Povodni mož.«

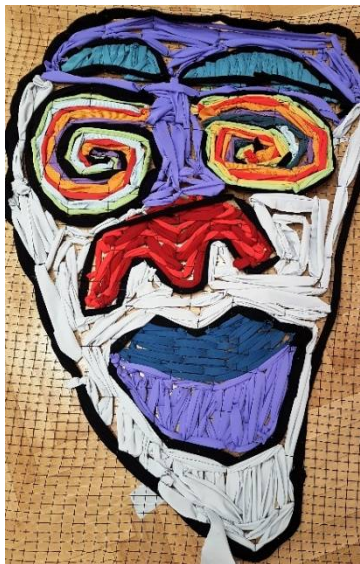
»Te kaj zanima o tej pesmi?«

»Hmm, zanima me, kako ste prišli do ideje, da bi jo napisali?«

»Ko sem pisal, sem imel veliko težav, saj nisem vedel, kako bi sploh začel s to balado. Najprej sem napisal, da je Povodni mož na koncu umrl in po 23. poskusu končno dojel bistvo in napisal, da umre Urška. Najprej sem hotel namesto Urške uporabiti Julijo, ampak bi bil preveč smešen, saj sem jo uporabil v skoraj vseh pesnitvah. Do ideje sem prišel, ko sem enkrat sedel ob Ljubljanici in videl veliko ribo, ki je ugrabila manjšo.

Še kakšno vprašanje? Če ne, se jaz poslavljam in vam za konec razdelim nekaj fig. Srečno!«

Nina Repič, 8. a

Skupina učencev – Likovno snovanje 3

NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica je Sara. Zelo jo imam rada. Rada jo imam bolj kot prelepo sonce, ki zjutraj razsvetli pokrajino. Rada jo imam bolj kot majhnega ptička, ki veselo žvižga v gozdu. Je edina oseba na svetu, ki ima vstop v moje srce. Vedno opazi, da nekaj skrivam ali da imam nekaj za bregom, saj dobro pozna moj velik nasmešek. Vedno me osreči s svojimi prijaznimi besedami, ko vidi, da sem žalostna. V mojem življenju ni osebe, ki bi bila boljša od nje. Je velik sonček v meni, ki me dela srečno. Je moje vse!

Ema Vidovič, 5. b

ZIMA JE PRIŠLA

Kako je letos obrnjen čas. Januar je bil zelen, februar pa pokrit z belo odejo snega.

Povem vam, da je težko hoditi v šolo in skozi okno gledati, kako sneži. Kot nekakšen magnet me vleče v sneg. Ko sem doma, se rada oblečem v kombinezon in grem v sneg. Navadno si naredim progo, snežaka in kepe, ki jih nato mečem v drevo.

Sneg pa ima tudi svoje slabe strani. Ko zapade in še ceste niso očiščene, ima navadno avtobus zamudo in tudi vozi počasneje. Če sneg zapade čez noč, ga moramo zmetati, da lahko z avtom pridemo na cesto.

Zima je hladna. Zato se moraš toplo obleči. Ko se jesen poslovijo, se poslovijo tudi kratki rokavi na majicah, kratke hlače in ostala poletna oblačila. V omaro se naselijo puliji, šali, kape, bunde, rokavice in debele hlače.

No, nekaj ti svetujem – ko je zunaj sneg, se toplo obleci in skoči vanj.

Sneg imam rada!

Klara Meznarič, 5. b

MAMA

Moja mami po zunanosti izgleda tako, da ima kratke, skodrane in črne lase. Njen obraz je bolj okrogel. Ima temnorjave oči in bolj majhno postavu.

Mamino vedenje je vzorno, primerno družbi in zelo prijazno. Razmišlja razumno in pametno. Njeno odločanje je pravično in vedno se trudi, da nikogar ne prizadene. Pri odločanju in razmišljanju so prisotna včasih tudi čustva. Ta čustva so: jeza, sreča, žalost, ...

Moja mami je zelo dober človek, saj je zmeraj prijazna, vljudna in ljubezniva. Včasih se pa zna zelo razjeziti. Za to sem včasih kriva tudi jaz.

Mami je topla oseba in ob njenih objemih se počutim varno, je moja zaščitnica. Občudujem jo, kako se trudi za mojo vzgojo in me vedno spodbuja, ko sem premalo vztrajna. Vedno opazi moja čustva. Moja mami se rada igra oz. družijo z mano ter mi omogoča lepo otroštvo. Njeni objemi so nekaj posebnega, saj mi pomenijo veliko in so zelo ljubeči ter topli. Daje mi vso ljubezen in zame si vzame čas.

Mojo mami imam rada, ker je najboljši človek na svetu. Najbolj sem vesela, ko si vzame čas samo zame! Vedno sem se in se bom z gledovala po njej.

Boljše mame, kot je moja, si nikoli v življenju ne bi predstavljala.

Nia Petek, 5. b

BREZ MEJA

Invalidnost ni prepreka za pogumnega človeka. Volja, želja, borbenost in znanje pomagajo izpolniti največje športne sanje. Srčni so kot levi, ki nikoli se ne vdajo, so pravi pokazatelj, kaj se da doseči z vajo. Le tako naprej, do vrha, do neba, saj vztrajnost se poplača, ni ovir in ni meja. Le tako dalje po nove uspehe in medalje!

Sandro Čeh, 7. b

Ino Fric, 4. a

PREŽIVETJE V NARAVI Z BEAROM GRYLLSOM

Za nami je bil že drugi dan. Zakurili smo in odšli na lov za vevericami. Hodili smo po gozdu, ko je Bear naenkrat zaslišal šumenje. Takoj se je ozrl. Močnejše je prijel za sulico in se odpravil za zvokom. Sledile smo mu. Zagledale smo mladička srne. Ko se je srna obrnila stran od nas, je Bear močno vrgel sulico in zadel srno. Vse tri smo si zakrile oči, saj nismo hotele tega gledati, ampak raje smo ubile srno, kot pa umrle od lakote. Srno smo nesli do zavetja, potem pa smo šli iskat vodo. Vonja srne nismo zakrili, zato jo je zavohal medved. Ko smo prišli nazaj do zavetja, smo videli medveda, ki je hotel vzeti srno. Bear, ki je takšne izkušnje že imel, je zamotil medveda, da smo se me lahko skrile v zavetje in vzele srno. Medved je čez nekaj časa obupal in odšel. Bear nam je pokazal, kako se pripravi srno. Jed ni bila perfektna, ampak je bila primerna razmeram v gozdu. Po pojedini smo se odpravili spat.

Zjutraj ko smo se zbudili, smo bili v veliki nevarnosti. Zunaj našega bivališča se je nekaj premikalo. Vse, tudi Beara, je bilo strah. Medved se je vrnil. Tokrat z namenom, da zmaga. Bear ni imel boljše ideje, kot da zamenjamo bivališče. Počasi smo se pomikali nazaj, da smo se malo oddaljili od medveda. Ob strani je bil grm, tako da nas je Bear potisnil za grm in potem smo se pogнали v beg. Tekli smo zelo dolgo, dokler nismo več slišali šumenja za sabo. Nekaj časa smo še hodili, dokler se Bearu ni zdelo primerno daleč. Tam smo si spet naredili zavetišče. V njem je prespala tudi snemalna ekipa, saj smo vse to posneli za oddajo na Discovery Channel.

Eva Peklar, Blažka Markež, Ela Miklošič, 6. a

PUHICA IN PIPKO

Nekoč sta živela Pipko in Puhica. Pipko je bil zelo ubog ptiček, saj je bil cele dneve zaprt v kletki. Nekega dne je Puhica našla odprta vrata v hišo. Ko je zagledala Pipka, je bila zelo srečna, saj je mislila, da ga lahko poje. Puhica je bila zelo nagajiva, zato je odprla Pipkovo kletko, da je odletel ven in Puhica ga je začela loviti. Pipko se je vrtel okoli sebe in Puhica tudi. Ko se ji je zvrtilo, se je zaletela v mizo in vaza je padla nanjo, Pipko pa se je začel smejati. Puhica je bila zelo jezna in ga je začela loviti. Pipko jo je prosil, naj ga pusti in ji predlagal, da bi postala najboljša prijateljca. Puhica se je strinjala in res sta postala najboljša prijateljca!

Neva Dolinšek in Špela Lenart, 6. a

RAVNOKAR STOPLJENA

Kot ravnokar natočena skodela,
močna in vroča toplina, ki traja,
dokler se ne ohladi, mrzla postaja.
Po tebi že dolgo sem hrepenela.

Mogočna ljubezen v meni se je vnela,
kot vedno me ni mogla zapustiti,
nisem in nisem nehala ljubiti,
od vseh bolečin sem skoraj zbolela.

Kot z jasnega priletela je strela,
v razpokano srce mi upanje je vlila,
mi dala strašno moč, nisem več trpela.

Kapljica vetra me je ohladila,
me rešila krhkega, drznege pepela,
v njegovem objemu sem se stopila.

Iva Vodič, 9. a

Emma Dokl, 6. c

ISKANJE NAVDIHA

SK: Pozdrav, pozdrav. Katerega leta pa smo, Mihec?

M: Srečko, srečnež, smo sredi stoletja.

DB: Zdravo, končno se srečava ... Kako si, Srečko?

SK: Da, končno. V redu, pa ti? In ti, Mihec?

DB: Tudi v redu.

M: Super, Srečko.

SK: No, to pa je lepo slišati. Kakšna je poezija danes, ko ni več nas, velikih umetnikov?

DB: Rodili so se novi umetniki ... Le mene poglej, s svojim imenitnim, žametnim, tako rekoč božanskim glasom.

M: Stop! Smisel srečanja seveda ni spor.

SK: Seveda, seveda. Samo zanima me, kako je zdaj.

DB (*nesramno*): Bolje je!

SK: Tole pa si nesramno povedal!

M: Strinjam se, Srečko.

DB: No, pa če se že srečava, mi povej, kje naj najdem navdih.

SK: Navdih je vse in vse je navdih.

DB: Hvala za nasvet.

SK: Pa še kdaj. Zdaj se mi pa mudi gledat, kako rastejo bori.

DB: Uživaj, jaz pa grem po nakupih ... A kdo ve, morda bo to *moj zadnji nakup, morda ničesar ne bom kupil* ... Nasvidenje ...

M: Srečno. Se srečamo!

Pia Klasinc, 6. c, Lara Čabrian, 8. c in Pia Kramberger, 9. c

Just Vauda, 4. a

MARTIN REŠI SVET

Nekega lepega dne, leta 2018, je Martin Krpan opazil, da svet prevzemajo mobilne naprave in internet. Menil je, da je to velika težava za obstoj medsebojnih odnosov, zato se je odločil ukrepati. Za nasvet je vprašal staro sosedo Majdo. Rekla mu je, da je ta primer za njega samega najbrž nerešljiv. Martina je to užalilo, zato je kljub dvomom sosede Majde odločil, da bo svet rešil sam. Pomislil je, da če bi ljudi ozaveštil s težavami interneta in mobilne telefonije, bi

ljudje začeli sami ukrepati, preden bi človeštvo propadlo zaradi pomanjkanja medsebojnih odnosov. Ko je Martin ljudi ozaveštil o tem, se je uporaba mobilne tehnologije izrazito zmanjšala.

Kako lepo je bilo videti ljudi v naravi, ko so se spet bolj družili in se pogovarjali. Martin je bil na sebe zelo ponosen. Tako je Martin Krpan s svojo iznajdljivostjo ponovno rešil svet.

Lan Breznik in Anže Šimenko, 7. b

Bil je stol...

KAZALO

DRAGA BRALKA, DRAGI	KO NE VIDIŠ NAPREJ 15	LUNIN SIJ..... 25
BRALEC!..... 2	HIŠA LUTK..... 14	SAMOTA..... 25
LETOS JE ENO TAKO	OGLEDALO..... 15	SLAST..... 24
JUBILEJNO LETO 3	AVTOMAT PETKO..... 15	KOT KOKOŠI PRED
VSE NAJBOLJŠE, DRAGA	O DEČKU, KI JE	LISICO..... 24
ŠOLA!..... 4	OBOŽEVAL RAČUNALNIKE 16	ROMEO IN JULIJA..... 25
SAMO TO..... 4	MOJA ŠOLA..... 16	ŠPORTNI DAN..... 26
SRCE..... 4	MOJA ŠOLA IMA 60 LET.. 17	ROJSTNI DAN ŠOLE..... 26
AKROSTIHA..... 4	TO SI TI!..... 17	RIMA..... 26
FEJ IN FUJ..... 5	POSTELJA, KI JE	HIMNA..... 27
ZAJČEK, VEVERIČKA IN	POSTALA POŠAST..... 18	MAŠČEVANJE JE
TRI JABOLKA..... 5	KRALJ ČOPIČEV..... 18	SLADKO..... 27
POLŽ IŠČE SVOJ DOM..... 6	KAKO JE NASTALO	DOVOLJ MI JE!..... 28
PUJSEK JE KORISTNA	PTUJSKO JEZERO..... 19	JANEZEK IN JURČEK..... 29
ŽIVAL..... 6	KAKO JE NASTALA NOČ.. 19	URŠKA NAČRTUJE
MEDVEDEK IŠČE	KAKO JE NASTALA	PROTINAPAD..... 29
PRIJATELJE..... 7	ZELENA TRAVA..... 20	PREŠEREN NAZAJ V ŠOLI 30
POSTAL SEM VOJAK..... 7	KAKO JE NASTALO	NAJBOLJŠA
PESEM O LJUBEZNI..... 8	VESOLJE..... 20	PRIJATELJICA..... 30
JON GRE PO SLOVENIJI.... 8	MOJA DOGODIVŠČINA S	ZIMA JE PRIŠLA..... 31
MAMA..... 8	PASTIRCI..... 21	MAMA..... 31
MAMA..... 9	(LENART V MESTU)..... 21	BREZ MEJA..... 32
ŽVILA..... 9	MOJA DOGODIVŠČINA S	PREŽIVETJE V NARAVI Z
ČUDEŽNO PENKALO..... 10	PASTIRCI..... 21	BEAROM GRYLLSOM..... 32
ZAJČEK COFEK SI NAJDE	(TEREZKIN PADEC)..... 21	PUHICA IN PIPKO..... 33
SLUŽBO..... 10	MOJA DOGODIVŠČINA S	RAVNOKAR STOPLJENA. 33
PRIKAZOVANJE IN	PASTIRCI (PREGNALI	ISKANJE NAVDIHA..... 34
IZGINJANJE..... 11	SMO VOLKOVE)..... 22	MARTIN REŠI SVET..... 35
POŠAST MIJA..... 11	POMLAD..... 22	KAZALO..... 36
NATO PA PRIDUŠEN KRIK12	PESEM Z MEDMETI..... 23	

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik,
lektor
Edita Čelofiga, likovna urednica

Naslovnica: Kiara Krajnc, 3. b
Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Maj 2018

UDK 37.014.77
ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ
Ljudski vrt Ptuj, 2018